

Стерня, наче сніг, біліла

Дмитро Павличко

Стерня, наче сніг, біліла
В сяйві молодика.
Нечутна, мов переболіла,
Текла біля нас ріка.

Зоря, вклоняючись небу,
Падала в комиші.
Земля відчувала потребу
Лягати під лемеші.

Ніч над полями стояла
Смугла, аж золота.
А ти мене так цілувала,
Як мати, в очі й уста.

Прогнав я думки тверезі,
Вірячи в цей навіт,
Що в лузі, та ще й при березі,
Вдихнула ти в мене світ.

Що в серце, ліплене з глини,
Світло внесла ясне,
Так, ніби з куща калини
Вичарувала мене.